

За пръвъ пжтъ вселенната смаяна гледа
Единъ царь да тича на бой да се бия,
Не користъ, не слава да търси съ побѣда,
Не иго да туря, а да го разбий!

II.

Души свети, жални на толкозъ дѣвици,
Безъ жалъ покосени въ най-младата врѣстъ,
На толкова майки, дѣца, мжченици
Издъхнали въ пламикъ, умрѣли на кръстъ;

Вий ангели тайни, вий жертви славянски,
Що пълните съ вопли всѣкъ домъ и всѣкъ лѣсъ;
Сестри упоени, вий музи балкански,
Къмъ васъ се обръщамъ, вдъхнете ме днесъ!

III.

Царю мой! Ти идешъ съ разкрити обятия,
Съсъ твойтъ герон, съсъ твойтъ орли,
Свободни да сторишъ горкитѣ си братя.
Съ единъ махъ да смажешъ тиранитѣ зли.

Ти идешъ, катъ прѣскашъ надежди, царь сяенъ
И толкозъ шумъ, радость, свѣтликъ и заря,
Тъй, щото цѣлъ изтокъ помисли замаянъ,
Че слънцето тозъ пжтъ отъ сѣверъ изгри!

Да, слънце! Но слънце, що води по себе
Трѣскавици, бури, дѣ правда кипи,
И злото наказва и гнилото трѣби
И робски вериги съ жара си топи!